

Amikor az Úr megnyitja szemünket

Lectio: 2 Kir 6,8-19

Textus: 2 Kir 6,16-17.20-23

Kedves Testvéreim! Az ellenség, a szír sereg már Dótánban van, vagyis benyomult az ország belsejébe.

A mi életünkben is megtörtént ez már, nem is egyszer. A mi legnagyobb ellenségünk, a Sátán először csak támad és mi azt hisszük, hogy ellent tudunk állni a magunk erejéből. Aztán elbukunk és egyszer csak arra ébredünk, hogy már bent van a szívünkben. Ahogy a szírek benyomultak az ország belsejébe, úgy nyomul be a gonosz is szívünk belsejébe és félelmet kelt bennünk.

Elizeus szolgája is döbbenetben látja, hogy az ellenség már körbefogta őket. Hatalmas sereg vette körül a várost és emberileg nincs menekvés. Félelmek között mondja Elizeusnak: „**Jaj, jaj, édes uram! Mit cselekedjünk?**” (2 Kir 6,15/b).

Elizeus azonban nem csak a földi sereget látja. Ő látja az Úrtól küldött mennyei sereget is. Ez pedig az Isten hatalmát mutatja.

Nagy igazság az, hogy hitünk szemével a legnehezebb élethelyzetekben is, a legveszedelmesebb körülmények között is meglátjuk az Isten hatalmát és oltalmát.

Elizeus kéri, hogy az Úr nyissa meg a szolgája szemét, hogy ne csak az ellenséges sereget, ne csak a veszedelmet lássa, hanem lássa meg az Úr által küldött sereget is, lássa meg az Úr hatalmát.

Isten azt munkálja a mai Ige által, hogy mi is:

1. Lássuk meg az Ő hatalmát,
2. Lássuk meg a magunk elveszett voltát.

1. Látjuk-e Isten hatalmas voltát? Látjuk-e a teremtett világban? Vagy csak csodálkozunk és gyönyörködünk a természet szépségében? A bűnben

vergődő ember nem képes meglátni Isten hatalmát. A bűneset óta lelkileg vakok lettünk és legfeljebb csak gyönyörködni tudunk a természetben, de nem látjuk, hogy mindezt Isten a maga bölcsességével teremtette meg. Bennünket is. Milyen csodálatosan megalkotott! Hatalmas és bölcs Istenünk van! S ha mindezt még nem látjuk eléggé, akkor imádkozzunk, hogy nyissa meg a szemünket.

Olyan csodálatosan fogalmazza ezt meg az ír énekköltő:

Te légy, kit nézek én, oh, szívemnek Ura,

Te vagy, s ezért minden semmi a számomra.

Csak Rád gondolhassak éjjel és nappal én,

Ébren vagy álomban, Te légy nekem fény.

Te légy, kit nézek én, Te légy igaz Igém,

Légy mindig énvelem, és veled, Uram, én.

Légy hatalmas Atyám, és én hú gyermeked,

Lakozzál énbennem, lehessek egy veled.

Te légy csatában harci pajzsom, kardom,

Te add méltóságom, Te légy boldogságom.

Égbenyúló bástyám, lelkem menedéke,

Vigyél a menny felé, oh, én erősségem.

Nem kell gazdagság, fakó földi dicsfény,

Te légy örökségem, most és mindörökké.

Te légy csak egyedül első szívemben,
Egek nagy Királya, én legdrágább kincsem.

Egek nagy Királya, a győztes harc után,
Engedd mennyed látnom, oh, fénylő napsugár!

Szíve én szívemnek, bármi is történjen,
Csak Téged lássalak, ki Úr vagy mindenem.

Nos, ha így látjuk az Urat, akkor látjuk azt is, hogy mi:

2. Elveszett emberek vagyunk. Lelkileg halottak, ahogyan Pál apostol fogalmaz Ef 2,1.5-ben. S valóban a lelkileg halott ember nem látja az Isten hatalmát, az Isten dicsőségét. Az Édenben, a bűneset alkalmával elveszítettük lelki látásunkat. S az az ember, aki nem látja lelki szemével az Istent, teremtő Atyját, az csak rettegni tud Tőle és elbújik Tőle, mint Ádám és Éva a kert fái között. S ez a mi bűnös természetünk (Ef 2,3) meggátol minket abban, hogy lássuk nem csak Isten hatalmát, nagyságát, bölcsességét, hanem meggátol abban is, hogy meglássuk az Ő szeretetét. Pedig nagyon szeret bennünket. Elküldte egyszülött Fiát, mert látta, hogy hiába szólnak a próféták, hiába hívják a népet a megtérésre, a nép marad a régi elveszett állapotában. Jézus Krisztus hívja fel a figyelmünket arra, hogy újjá kell születnünk (Jn 3,3).

Csak az újjászületett és megszentelődött ember képes lelki szemekkel látni. Addig csak néz, de nem lát.

Elizeus világosan látott. A szírek néztek ugyan, de nem láttak. Nem tudták felfogni, megismerni azt, amit láttak. Ám Elizeus szolgája is éppen így nézi az ellenséges sereget. Nem látja az Úr oltalmazó seregét. Ezért imádkozik Elizeus, hogy Isten nyissa meg a szemét.

Erre van szükségünk nekünk is. Adj hálát, Testvér, édesanyádért, aki annyit imádkozott érted és így neked is megnyílt a szemed és lelki szemeddel látod már az Isten hatalmát. Adj hálát édesapádért, nagyszüleidért, vagy azokért a testvérekért, akik imádkoztak érted (barát, tanár, lelkész, stb.).

Azt is olvastuk az Igéből, hogy az Úr által megvakított ellenséges sereg a király elé került. A király megkérdi a prófétát, hogy ölje-e meg őket, ahogy az akkor szokás volt. Elizeus azt mondja, hogy ne ölje meg őket. Lássá vendégül az elesetteket, az ellenséget és bocsássa szabadon őket.

Elesett, ellenséges sereg áll a nagy Király előtt. Halálra váltan és halálra várva. Én meg te, meg olyan sokan. Mind-mind, mint valami szerencsétlenek, ellenséges indulattal, gyűlölettel a szívünkben ott állunk és ... várjuk a véget, az ítéletet. És...a nagy Király halálra megy értünk! Érted ezt, Testvér?! Nekem és neked kellene kimondhatatlan kínok között meghalnunk és Ő vállalja ezt: meghal a kereszten, hogy nekünk megszerezze az életet. A mennyei életet! Érettünk, helyettünk hal meg és mi élhetünk. Itt is, a földi létben és a mennyben is. S közben megvendégel bennünket. Naponta táplál a napi Ige által, a mennyei kenyérral és a mennyei itallal és az Úrvacsora kenyerével és borával, a mennyei táplálékkal. Micsoda ellátás! Micsoda vendégség!

Az Igéből azt is olvastuk, hogy az ellenséges szírek **„többé nem jöttek Izráel földjére.”** A gazdag vendégség, a szeretet, a kegyelem megtapasztalása után, nem mentek többé ellenük.

Szinte hallom lelked rezdülését: én sem megyek az Isten ellen, sőt itt vagyok a templomban. Hadd kérdezzem: egész lényeddel csüggsz Rajta? Szívvel-lélekkel szolgálsz neki? Nem langymeleg a mi életünk. Vigyázzunk, Testvérek, a langymeleget Jézus kiköpi szájából!

Még azt is megkérdezem: Te, ember, megtapasztalva az Isten jóságát, hideg szívvel mész tovább és újból lázadsz ellene? Pál apostol is ezt kérdi: **„Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?”** (Róm 2,4).

Bár csak meglátnánk elesett, bűnös voltunkat és imádkoznánk a kegyelemért, hogy lássuk meg az Isten hatalmát, jóságát, szeretetét s mindezek után szolgáljunk az Ő dicsőségére és egymás javára!

S miért ne tehetnék ezt azok, akiket most presbitereknek megválasztunk?! S miért ne tehetnék ezt mi mindnyájan?! S közben bíztassuk egymást is, énekelve:

Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt,
Rajta, bátran! Megsegít és győzedelmet ad.

Bízzatok, mert Jézus eljön, Ő a fővezér,
Zengje ajkunk: Hozzád esdünk győzedelemér'!

...

Harci zajban, küzdelemben oldalunkon áll,
Benne higgyünk, ő segít meg szívünk harcinál.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!

MRÉ 476,1.4).

Ámen

Biharszentjános, 2015.10.11.

Csomay Árpád.